

Sygn. akt: II Cz 2238/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Bednarek- Moraś

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 listopada 2014 r.

sprawy z powództwa R. W.

przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek zażalenia powoda na postanowienie zawarte w punkcie III. wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 19 lutego 2014 roku, sygn. akt I C 1771/12

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że nakazać pobrać od pozwanej (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt II Cz 2238/14

UZASADNIENIE

W punkcie III. wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim w dniu 19 lutego 2014 r., sygn. I C 1771/12, nakazano pobrać od powoda R. W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim kwotę 50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że w punkcie III. wyroku orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych o nieuiszczonych przez kosztach sądowych. Sąd wskazał, że stosownie do dyspozycji art. 113 ust. 1 i 2 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz:

- 1) strony, której czynność spowodowała ich powstanie;
- 2) strony zastąpionej przez kuratora lub
- 3) osoby, na której rzecz prokurator wytoczył powództwo lub zgłosił wniosek o wszczęcie postępowania.

W toku przedmiotowego procesu Sąd przyznał świadkowi M. P. i świadkowi R. M. zwrot kosztów stawiennictwa na rozprawę odpowiednio w kwotach 35 zł i 15 zł. Nieuiszczone koszty sądowe zamknęły się więc w kwocie 50 zł. Mając na uwadze wynik procesu Sąd obciążył stronę powodową obowiązkiem uiszczenia kwoty tychże kosztów.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie złożył powód, wnosząc o obciążenie w całości kosztami postępowania pozwanego.

W uzasadnieniu zażalenia powód wskazał, że Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął, że powód jest stroną przegrywającą sprawę, ponieważ w punkcie I wyroku orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Zdaniem skarżącego Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych, ponieważ wskazał w uzasadnieniu wyroku, że powód w toku procesu zaspokoił roszczenie objęte tytułem wykonawczym, przy czym uznał swój dług względem pozwanej. Jednakże zdaniem powoda, nie spełnił on żądania pozwanego banku, ponieważ na chwilę zamknięcia rozprawy pozwanemu nie przysługiwała już wierzytelność objęta tytułem wykonawczym, a zatem żądanie pozwanego było w pełni uzasadnione. Co więcej powód zauważył, że nie fakt spełnienia świadczenia, a fakt zbycia wierzytelności przez pozwanego na rzecz funduszu inwestycyjnego zamkniętego, winien leć u podstaw pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Powód dokonał wpłaty około 20% zobowiązania na rzecz (...), nie zaś na rzecz pozwanego. Powód zauważył, że takie polubowne rozwiązanie sporu proponował pozwanej niejednokrotnie, ta jednak nie przychyliła się do jego propozycji. W związku z tym w żadnym razie nie można uznać, że pozwany nie dał powodu do wytoczenia niniejszego powództwa.

Skoro więc powód jest stroną wygrywającą spór, to kosztami sądowymi należało obciążyć pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, iż w postanowieniu zawartym w punkcie III. wyroku z dnia 19 lutego 2014r. Sąd I instancji niewątpliwie orzekł o nieuiszczonych wydatkach - kosztach dojazdów świadków. Co wynika wprost z uzasadnienia postanowienia oraz poniekąd z treści orzeczenia w którym nakazano ściągnięcie kwoty 50 zł na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim, dlatego określenie „tytułem zwrotu kosztów procesu” należy uznać za oczywistą omyłkę pisarską. Zwrot kosztów z tego tytułu przyznany został prawomocnymi postanowieniami na łączną kwotę 50 zł.

Postawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie nieuiszczonych kosztów sądowych stanowi przepis art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Dlatego istotnym było przesądzenie, która ze stron zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu.

W myśl art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Artykuł 98 § 1 k.p.c. ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach: zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę zwrotu kosztów niezbędnych i celowych. Zasada obciążenia kosztami według wyniku sprawy, czyli strony przegrywającej, ma charakter obiektywny, niezależny od sposobu prowadzenia procesu i zachowania się w nim. Dlatego podstawowe znaczenie ma wyjaśnienie pojęcia "przegranie sprawy". Chodzi o ostateczne rozstrzygnięcie sprawy, czyli o przegranie lub wygranie nie w danej instancji, ale o rezultat zakończenia całego sporu.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał przepis art. 98 § 1 k.p.c., przy czym orzekł wbrew wyrażonej w nim zasadzie. Tymczasem roszczenie powoda zostało w całości uwzględnione, orzeczenie

w tym zakresie jest prawomocne, zatem powoda nie sposób uznać za stronę, która proces „przegrała”, niezależnie od motywów, jakimi kierował się Sąd, wydając takie rozstrzygnięcie. Dlatego też wydane przez Sąd I instancji postanowienie nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

Sąd Okręgowy wskazuje, że reguły pozwalające na odmienne orzeczenie w tym przedmiocie, określone zostały w następujących przepisach Kodeksu postępowania cywilnego: art. 101, 103, 110 i art. 842 § 1 k.p.c. (zasada zawinienia), art. 102 (zasada słuszności) oraz art. 100 i 104 (zasada kompensaty kosztów). Z żaden z przypadków opisanych w powołanych powyżej normach w przedmiotowej sprawie nie występuje.

W szczególności podnieść należy, że w niniejszej sprawie nie może mieć zastosowania przepis art. 101 k.p.c., zgodnie z którym zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Zastosowanie tej regulacji wymaga kumulatywnego wystąpienia wymienionych w niej przesłanek. Przesłanka uznania roszczenia ma charakter formalny i sprowadza się do złożenia oświadczenia o uznaniu dochodzonego roszczenia.

Poza sporem jest, iż pozwana w toku całego postępowania konsekwentnie domagała się oddalenia powództwa, zatem nie spełniła jednej z przesłanek przewidzianych dla zastosowania tego przepisu.

Wobec powyższego w oparciu o przepis art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1. postanowienia.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić;
2. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom stron;
3. do zbioru;
4. po dołączeniu zwrotek akta zwrócić SR